םב א מיי פ״א מהל׳

םב א מייי פ"ח מהכי פסה"מ הלכה ג: סג ב מייי פייד שם הלכה ה: סד ג מייי פ"ד שה לכה הלכה הלכה כב סמג עשין סג טוש"ע י"ד סיי ד סע' ג:

טוש"ע וייד סיי ד סעי ג:

ד מיי פרק ה מהלכות
מעה"ק הלכה ב והלכה ג:
ב ה מיי שם הלי ז והלי ב:
ג ו מיי שם הלכה יב ופ"ד
מהלכות עיוה"כ הלכה ב:
מחלכות עיוה"כ הלכה ב:

תהכנות עייה כ הכנה כ. ד ז מיי' פרק ה מהלכות מעה"ק הלכה יג:

תורה אור השלם

 מנחום קי. חולין יג. לא:
 [חולין לח:], ג) חולין לח:
 ד) עיי ירושי ביצה פ"א ה"א,
 ע"ז פ"ב סה"ג וה"ז,
 ע"ז לא:
 ורושי שבת פ"י ה"א, נ) ובילה יג: חגיגה י: ב"ק כו: סנסדלין סנכ: כליתות יע:],
 סנסדלין סנכ: כליתות יע:],
 ויקרא ז יה, ע) שמות לה,
 לקמן צז:, ל) יומא נו:,
 ד״ה מנין, מ) חולין יב:

הגהות הב"ח

(מ) גם' נפנים הוא דאמר נחון לא אמר ר״ש:

שינויי נוסחאות

אן ל"ל זבחו (ש"מ): בן ל"ל אליעזר (יעב"א, ד"ו, וכ"א אליעזר (יעב"א, ד"ו, וכ"א בחויין, וכ"אל להלן כל להעותר:
גן "ל"ל דתניא ("ש"מו כרה בשבת):
ד] "ל"ל והוכשר ("שמכ"י וכ"ה בשבת): ה] ותרייהו ("ש"מ בשבת): ה] ותרייהו ("ש"מ בשבת): ה] ל"ל ("ש"מ): ה] "ל"ל ("ש"מ): ה] "ל"ל ("ש"מ): ה] וברניים: ון לדה (ישיים: ון ל"ל מני שנים ון ל"ל מני מני מניים (ישיים: מן אלמא בעלים נמי מקרים: בן אלמא בעלים נמי מקרים קדר לידה (ישמכים: ו"א בל וכרי ל"ל"ל מחשבה (ישיים: יא) ל"ל מחשבה (ישיים: בן להי לבדו (ישיים: מי) יגן ל״ל מפנים (כי״פ ד׳ו ורא״ט): ידן שנסמכה פרשת שבת לפרשת מלאכת המשכן כל״ל (*ש״מ): מון ל״ל ומאי מלאכת שיעור שאין שיעור (מ"מ): מז וזה שאין שיעור (*בה"ז): יו תיכות בכלי שרת יהרחיז: יון מינות בכלי שרת ממקות (*שרח"ם: יהן 2"ל בעולת סיני (שרת בכתי הבתי"): יש] כש"ת נוסף אבל מתכוון לחתיכת סיננין: כ] נדפוסי ונליה מיננין: כ] נדפוסי ונליה והשתא האי: כאן חולין דהכא דפסלוהו דהיינו כסבור שהז יחולין דפסול משום מתעסק הולין דפסול משום מתעסק וכולהו מושחט וכו' (ש"ח): כב) סכין כלי שרת בשחיטה בבן סכין כלי שרת בשחיטה לכ"ל (שחמ"): בגן נש"מ נוסף שהרי אין עושין כלי שרת עין ואפילו הכי שוחטין בקרומית. וכ"ה בכי"ב: ברן נש"מ נוסף מי שפסחו טלה תוחב לו שפסחו טלה תוחב לו (בצוארו) (בצמרון מי שפסחו גדי תוחב לו בין קרני: בה] וילפינן כולהו מעולה (שיח): כון ל"ל כלי שרת (שיח): כון ל"ל כלי שרת (שיח): כון מ"ל לומר דכל אחד לל"ל (ציק): בה] מיכות שחיטה כוי וותת שיחים: בתן וינתת שיחים: בתן וינתת שיחים: בתן וינתת מיחים: בתן וינתת שיחים: נמחק (ש"מ): כמן גירסת ל"ק בפנים ומקבל הדם במיעוט כל"ל וכעי"ז בחולין (ג' ע"ח) ע"ש: ל] תיכת בפנים נמחק (הג' מד. וצגל' קה"י גריס שבפנים: לא] נדל"ל וגם הסכין בטל אגב הבהמה (גליון):

שימה מקובצת

מתנה אחת מהן מעכבת. הקשה הר"ר אליעזר מטריויט פתח בהזאות וקיים במתנות, וי"ל

דלרבותא נקט לא מבעיא הזאות דמעכבות בכל מקום שהן אפילו המצפח החילון כגון בפרה ובנגעים כדאמר לעיל (דף מ.), [אלא] אפילו מתנות שאין מעכבות על מובח החיצון דאם נתנם במתנה אחת יצא מ"מ מעכבות על מזבח הפנימי. ת"ת מעכבות על מונה הפנימי. וכן מסמע בגמ" לליין קרא גה לארכע ממטוס: תוד"ה איזהו. וסתוך כך אתיא שפיר הא דאסר בפ"ק דחולין כגון רבדק קרומית של קנה ושהם בת. ואע"ג דמייני שתקנה (ועשה) [ועשחה] כלי דודחי מתקנה (ועשה) (ועשה) כל דולהי כל נעניק כותוס בכתה דומה, כל נעניק כותוס בכתה כל שכת מ"מ לו משחמע שההה כל שכת של שהר אין עשין כל שכת של תנו הבא דשיובותן בבלי שרת בצפון, משום דפשימא ליה (דכל בצפון, משום דפשימא ליה (דכל

בפשק, משום רששה אירת ורבר התבודה) [רבכל התבודות] בעינן בלי שרת. וריש לנה מנן וקבל דמן בלני שרת, לא דמי [דלא מני ליה] אלא משום דבעי שיהא הכלי שרת כולה בלפון לאפוקי דאי הוי רובו בדרום ומיטוטו בלפון אט״פ שהוא מקבל באותו מיטוט שבלפון מ״מ כשהוא ומקבלן הדם בכלי בטל אגב רוב הכלי שבדרום דאגד כלי שמיה אגד ולא הוי קבלה בלפון, אכל בשעת שמיטה אינו לריך להיות הספין כולי בלפון דהא אפילי אם הספין רובו בדרום כק ששומט במישוט הספין שבלפון כשרה וגם לא הבחמה בטלה אגב הסכיו והרי יש שחיטה בלפון, ומיהו אמת דלא בעינו כלי שרת וראיה מתוספתא דמנקות כו', ואינו רולה לותר ודאינה טעונה) כלי ממש שהרי בעולה צעשן כלו מיש שמושם במחלבת, אלה דאינה טענה כלי שדת קומה. וקששה ומנחות בין הוא דושם שחשים בכדות. היים ממש דכבר בור, היי בלילה כשרה בור (ממחש ה) נושטוה כלי שרת, וחירץ דבלילה דאינה טע בקדשים לש"ג דכשרה בור היא כשאר קדשים לענין כלי שרת, אבל שחיטה הואיל ושייכא בחולין כמו בקדשים, (ו)לכך אש"ש שהצריך כלי לא בעיון כלי שרת. וא״ח כיון דגלי קרא בשחיטה דבעיא כלי מויקח

מנין למתעםק בקרשים שהוא פסול. פ״ק דחולין (דף יג.) ל פירש בקונטרס כגון מתעסק בסכינו להגביהו [או] לזורקו וקשה דכה"ג אפילו בחולין פסול לרבנן דפליגי עליה דרבי נתן מ ובעו כוונה ואפי׳ מתכוין לחתיכה כגון זרק סכין לנועלה בכותל דחשיב מתכוין

לחתיכה כדמוכח פ"ב דחולין (דף לה:) אפ״ה פסלי רבנן עד שיתכוין לחתיכת סימנין יו אף על גב דאינו מתכוין לשחיטה להתיר בשר ודאי מכשרי כדקאמר התם ורבנן נהי דלא בעו כוונה לזביחה לחתיכה מיהא בעינן פירוש לחתיכת סימנין אבל חתיכה אחרת לא דורק סכין לנועלה בכותל מתכוין לחתיכה הוא ופסלי רבנן ונראה ב האי מתעסק דקדשים היינו מתכוין לחתיכת סימנין ולא לשם זביחה דבחולין כשר ובקדשים פסול ועוד יש מתעסק אחר כגון משום חולין באו דהיינו כסבור שהן חולין וכולהו

מושחט את בן הבקר נפקי: הדרן עלך בית שמאי

איזהו מקומן: קדשי קדשים שחימתן בצפון. ה״ר אפרים היה מדקדק מכאן דלא בעינן סכין בו בשחיטה מדלא קתני שחיטתן בכלי שרת בלפון כדקתני גבי קבלה וקיבול דמן בכלי שרת בלפון ומתוך כך אתיא שפיר הא דאמר בפ"ק דחולין (דף ג.) כגון שבדק קרומית של קנה ושחט בה דלא בעי כלי שרת כנו וכן משמע קלת בפסחים פ' ואלו דברים (דף סו.) שהיה כל אחד מביא סכינו מתוך ביתו בין ואי אפשר לומר כן דבסוף התודה (מנחות פב:) ובסוף דם חטחת (לקמן זו:) דריש מדכתיב ויהח את המאכלת דעולה טעונה כלי וילפינן כהו מיניה כולהו ובסוטה פרק היה מביא (דף יד:) משמע דסכין מקדש ליה לדם ועוד בריש התודה (מנחות עח:) איכא למ"ד סכין אלימא מכלי שרת דאף על גב דלית לה תוך מקדשא וההיא קרומית של קנה איכא למימר שתקנה ועשחה כליבו וכר׳ יוסי בר' יהודה דאמר בפרק היה מביא (סוטה יד:) דעושין כלי שרת דעץ וההיא דאלו דברים (פסחי׳ סו.) אימר כיו כל אחד הקדיש סכינו בערב שבת והאי דלא תנן הכא שחיטתן בכלי שרת בלפון כדתנן בקבלה לא דמי דבקבלה נמי

הבהמה בלפון והכלי בדרום והדם מקלח בתוכו חדע דבכל הנהו דבעו לפון התני שחיטה בחו כו' וקיבול דמן בכלי שרת בלפון וגבי קדשים קלים ששחיטתן בכל מקום בעזרה לא קתני וקיבול דמן בכלי שרת קלים שחיטתן בפנים וקבול דמן בכלי שרת בפנים אתא לאשמועינן שלריך שיהא הכלי בפנים לאפוקי אם רוב הכלי בחוץ ומיעוטה בפנים בש אע"פ שאין הדם בפנים ל נפסל ביולא דמקבל במיעוט שבפנים אי נמי משום דאיכא אשם מלורע שמתקבל ביד אילטריך

שיהא גם הכלי בלפון לאפוקי אם אע"ג דבעי קבלה בכלי שרת וכן לעיל פרק שני (דף כו.) דתניא קדשים

לא הזכיר הכלי אלא משום דבעי

לחתכה שעומה נשוף, והשמח שי היי שני וקיבול דמן בשיחה שישה שון הישחח שי היי שני וקיבול דמן בלפון הייא מיי שמי מיק וקיבול דמן בלפון דסגי בכך, לכך חני כלי שרח בלפון לוחר לך דבעינן רוב הכלי בלפון שהדם מתקבל בחוכי ולכן שדען להי בתר רוב הכלי, אבל גבי סכין לא שייך לחימר האי טעמא. וחדע דכל החדוש דקחני וקיבול דמן בכלי שרח בלפון משום הכי הוא דהא גבי קדשים קלים (לא תני וקבול דמן ככלי שרח) וכן משמע החם דקאמר סכין מקדשא ליה לאואר בהמה אלמא משמע דכלי שרח הוא יש לדחוח דלעולם הסכין אינו כלי שרת והם דקאמר החם סכין מקדשא ליה לשחיטה אינו רוצה לומר שהוא כלי שרת אלא משום שהוא ראוי לשחוט. וכן משמע בפרק ה של היים ליים להיים המדרה (מחום מבו אל שרת לשמיטה דקלותר גבי סבין ועדיפה מכלי במת הלהיים היים להיים להיים להיים להיים להיים להיים הול"ל ועדיפה ששאר כלי שרת, אבל ר"ל עדיפה מכלי שרת ממש דהואיל והצריך הכתוב כלי לשמיטה ואף על גב דלית לייה חוך (דשון חוספות

והקריב המקריב קרבנו לה' (במדבר €מנין למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאמר טו) אלמא מו מקריב קרבנו קרי ליה ושחם את בן הבקר לפני ה' עד "שתהא" הלכך הוו להו בכלל יו המקריב לא שחיטה לשם בן בקר א"ל זו בידינו היא לעכב יחשב: ורבי חליעור פוסל. התם מנין א"ל ילרצונכם תזבחהו לדעתכם זביחוֹא: מפרש בהדיה שסתם מחשבת עובד בשאין המחשבה הולכת אלא אחר העובר: כוכבים לעבודת כוכבים ואע"ג דלא מתני דלא כי האי תנא דתניא יא"ר אלעזרם איהו שחיט לה פסול: שאין כשר ברבי יוםי שמעתי שהבעלים מפגלין אמר להלניע. במסכת שבת כגון דם נדה רבא מ"ם דרבי אלעזר ברבי יוםי דאמר קרא או איסור (או) הנאה: ואין מלניעין כמוהו. שכשר הוא להלניעו אם היה יו והקריב המקריב אמר אביי רבי אלעזר ברבי שיעורו אבל שיעורו של זה מועט יוםי ורבי אליעזר ור"ש בן אלעזר כולהו הוא ואין אדם חושבו להלניעו: ובא סבירא להו זה מחשב וזה עובד הויא מחשבה אחר והוליאו. בשבת לרה״ר חייב רבי אלעזר ברבי יוםי הא דאמרן רבי אליעזר דחשיב מלאכה מפני מחשבתו של זה דתנן שהשוחם לעובד כוכבים שחיםתו שהוכשר לו והלניעו: ותרוייהו. רבי כשרה מורבי אליעזר פוסל ר"ש בן אלעזר אליעזר ור"ש בן אלעזר: השתא דתנן בי סכלל אמר רבי שמעון בן אלעזר כל נחוץ. בעבודת כוכבים ושבת דלח כתיבא בהו מחשבה בהדיא אמרינן שאין כשר להצניע ואין מצניעין כמוהו זה מחשב וזה עושה הוי מחשבה: הוכשר ה לזה והצניעו ובא אחר והוציאו בפנים. בקרבנות דמחשבה בהו ינתחייב זה במחשבה של זה תרוייהו יו אית כתיבא מיבעיא: בפנים הוא דאמר. להו דרבי אלעזר ברבי יוםי השתא בחוץ משום דעיקר מחשבות או בקרבנות אמרינז בפנים מיבעיא רבי אלעזר ברבי יוסי כתיבה: הכל בחוץ. כגון עבודת לית להו ז דתרוייהו דלמא בפנים הוא כוכבים ושבת לח: בעבודת כוכבים שלמרינן בחוץ לא אמרינן ר"ש בן אלעזר אית ליה דר' אלעזר השתא בשבת מיבעיא. דעבודת כוכבים דומיא דעבודת פנים חייב בה רחמנא כדאמרי׳ בארבע מיתות (סנהדרין ס:) אמריגן בעבודת כוכבים מיבעיא רבי אליעזר זובח לאלהים יחרם בלתי לה' יבו עבודות לית ליה דרבי שמעון בן אלעזר דלמא הראויות למקום חייב בהו בעבודת בעבודת כוכבים הוא דאמרת כעין בפנים כוכבים בין שדרכה בכך בין שחין אבל "שבת מלאכת מחשבת אסרה תורה: דרכה בכך הלכך לענין מחשבה נמי איכא למיגמרה מבפנים יוו: מלאכת הדרן עלך בית שמאי מחשבת חסרה תורה. שנסמכה דו שבת

למתעסק בקדשים. שוחט קדשים ולא בכוונה אלא כמתעסק בדברים

אחרים: בידינו הוא. ראיה זאת כבר ידענו אותה ומיהו מלוה הוא

דנפקא לן חו ולא עיכוב: שמעתי שהבעלים מפגלין. בעבודת הכהן אם

קיבל הכהן בשתיקה וחישבו הבעלים עליה על פיגול הוי פיגול: והקריב

המקריב. קרבנו בפרשת נסכים כתיב

איוהו מקומן של זבחים קדשי קדשים ישחימתן בצפון פר ושעיר של יום הכיפורים שחימתן בצפון "וקיבול דמן בכלי שרת בצפון יודמן מעון הזיה על בין הבדים ועל הפרוכת ועל מובח הזהב מתנה אחת מהן מעכבת שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון ואם לא נתן לא עכב: יפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שחימתן בצפון וקיבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן מעון הזיה על הפרוכת ועל מזבח הזהב

זה חשוב בעיניו אינו מתכוין למלאכה: הדרן עלך בית שמאי

לפרשת המשכן בויקהל שי ומלאכת שו

מחשבת שהעושה אותה מתכוין

למלאכה גמורה אלא ששגג בשבת או

סבור שמלאכה זו מותרת וזה בין שיעור

קדשים. כולן בכלל חטאות ואשמות ועולה ושלמי ליבור ומיהו משום דחלוקין במתן דמים או בהקטרתן הדר תני להו כל חד וחד באפי נפשיה לפרש הלכותיהן: שחיטתן בלפון. ובגמ׳

מפרש מ"ט לא תנא וקבול דמן ומ"ש דתנן חטאות הפנימיות ברישא: פר ושעיר של יום הכפורים כו'. בגמ' יליף טעמא מנא לן דשחיטתן וקיבול דמן בכלי שרת יו בלפון: **בכלי שרת.** דכחיב בעולה יוו בסיני ושם באגנות (שמות כד) וממנה למדו ") כל הזבחים בהיקש ליטעון כלי: הויה על בין הבדים. ⁰ עומד בין שני בדי ארון ומזה א' למעלה ח' למטה כנגד עובייה של כפרת ולא היו נוגעים בה: ועל הפרכת. כדכתיב וכן יעשה לאהל מועד (ויקרא מו): ועל מובה הוהב. כדכתיב

וילה אל המובח וגו' באחרי מות [שם]: מסנה אחם מהן מערבת. כדאמרי׳ בפ׳ בית שמאי (לעיל דף לו:): שירי הדם היה שופך על יסוד כו'. יליף בגמ' [נא.]: ואם לא נסן. שירים הללו ליסוד לא עיכב הכפרה. ובגמ' [נב.] יליף לה בברייתא יכול יעכבנו כו': פרים הנשרפים. פר העלם ופר כהן משיח שאין נאכלין לכהנים אלא נשרפין חוץ לירושלים כדכתיב בהו אל שפך הדשן ישרף (ויקרא ד) וילפינן בסדר יומא (דף סת.) שהוא חוץ לירושלים: **ושעירים הנשרפים.** שעירי עבודת כוכבים שהוקשו לפר העלם לכל דבריהם בפרק בית שתאי _{ולעיל} לע:ן: הויה על הפרוכת. כתיב בהו אבל בין הבדים לא כתיב בהו כדכתיב בפר יום הכפורים והזה באלבעו על פני הכפרת וגו' (ויקרא מו):

 וְשְׁחֵט אֶת בֶּן הַבְּקֶר לְפְנֵי יְהֹוֶה וְהַקְרִיבוּ בְּנֵי אָהַרֹן הַבְּהַנִים אֶת הַדְּם וְוְרְקוּ אֶת הַבְּהַנִים אֶת הַדְּם וְוְרְקוּ אֶת הַרָּם עַל הַמָּזְבָּחַ סָבִיב אֲשֶׁר פתח אהל מועד: ויקרא א.

2. וְכִי תִּזְבְּחוּ זֶבָּח שְׁלְמִים לִיהֹוֶה לְרִצְנְכָם תִּזְבְּחָהוּ ויקרא יט, ה הקריב הְמִקְרִיב קּרְבְּנֹ

לֵיהוָה מִנְחָה סֹלֵת עשַׁרוֹן בָּלוּל לֵיהֹוֶה בְּנְּנְיִי סְבֶּי. . בַּרְבָעִית הַהִּין שְׁמֶן: במדבר טו, ד

מוסף רש"י

מנין למתעסק בקדשים שהוא פסול. כלומר מנין למתעסק שפסול נקדשים, כגון מתעסק בסכין להגביהו או לזורקו ושחט בקדשים, שלא נתכוין לשום שחיטה, אבל נחכוין לשום שחיטה בעלחא כשר אלא שלא עלה לבעלים מקרא זה הייתי יודע ומכאן אנו למדים שמלוה להמכוין, ואני שאלתי לעכב מנין שאם לא נמכוין שתתי נפני נונץ שום כו נונרן יהא פסול: לרצונכם תזבחוהו. שנה עליו הכחוב לעכב (חודין יג.) שמעתי. מרבותי: והקריב המקריב. אלמא בעלים קרי המקריב. אלמא בעלים קרי המקריב. מנתח בענים קרי תקריב, הלכך איתנהו בכלל מתקריב לא יחשב, אם חשבו על שחיטת כהן או על זריקתו על תנת לאכול חוץ לומנו הוי פיגול: ורבי אליעזר פוסל. דכיון דבהמת דעובד כוכבים היא, אע"ג דישראל השחיט מהניה ביה מחשבת עובד יוכבים. דסתם מחשבתו לעבודת

שימה מקובצת (המשך)

את המאכלת א"כ (מנין) [היה] לנו לומר שיהא אותו כלי כלי שרת, מידי דהוי [אקבלה] דבעינן כלי שרת משום דגלי הרא וישם באגנות ישמות כד. ו) בעולת סיני, וי"ל דודאי מוישם באגנות (נפקי) [נפיק] לן כלי לאפוקי שלא יקבל ביד, אבל שיהיה כלי שרת דהיינו שהוקדש בכלי לאו מהתם נפקא אלא מדכתיב ועשית מזרקותיו (שמות כן, ג) גבי כלי המזבח מתקומא (שמו בנה) גבי כבי אמוכם שנעשו מתרומת המשכן, אבל [גבי] שחיטה מי כתיב ועשית סכיניו, הלכך לא בעיא כלי שרת בשחיטה. ומיהו הביסא של מנחות לריכה להיות כלי שרת מדכתיב גבי מזרקות שניהם יואים חולם לחנחה מי מנסים סוכת ננונחה (במדבר ז, יג) אלמא היו נותנים המנחה במזרקות שהיו כלי שרת כדפי כיון שהם כתובים גבי כלי המובח. כך נראה כתובים גבי כלי המובח. למולי (הר"פ): בא"ד לאפוקי אם הבחמה בצפון והכלי בדרום והדם הבחמה בצפון והבלי ברדום וחדם מקלה בתובו. וח"מ מיון שחין הכלי נלפון מיפוק ליה משום דבעינן קבלה גלפון וכיון שהכלי בדרום ח"כ הויא הקבלה עלמה בדרום, י"ל דאתי למעוטי היכא דרוב בכלי בדרום ומינונוו בלחוו וחיבל שרוב הכלי בדרום. ובגמרא (לקמן וחד לכלי שרת כלומר דקבלה עלמה

טעונה לפוז. והשתא אי הוי תני